

ULLA LUNDQVIST

MADIGANS

Kärlek

ULLA LUNDQVIST

MADIGANS

Kärlek

Ulla Lundqvist

Madigans kärlek

Saga

Madigans kärlek

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2003, 2019 Ulla Lundqvist och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726143799

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1.

– Ska inte Svante egentligen heta Sixten?

– Varför då? sa mamma.

– Elvira och Sixten, förstås. Som i sången om Elvira Madigan och Sixten Sparre.

– Nej, men – är inte det lite hemskt? Det var ju en sån sorglig historia!

– Är du vidskeplig, Lotta? Då skulle vi ju inte ha kallat Madde för Elvira!

– Det gör vi ju inte heller, svarade mamma, och det hade hon rätt i.

Jag kallas bara för Elvira när det är riktigt allvar på gång, om jag har gjort något som jag inte borde och ska få en tillrättavisning eller liknande. Madigan eller Madde är det alltid annars, och det beror på den där sången som lär bygga på en sann och mycket tragisk historia. Elvira var en vacker cirkusprinsessa och Sixten Sparre en greve som blev kär i henne fastän han var gift och hade barn. Sixten och Elvira rymde sin väg, men deras pengar tog slut och då fanns det ingen återvändo. Det var kört för dem båda två, för henne som artist och honom som herreman, och så sköt han först sin älskade och sedan sig själv.

Jag hörde det där samtalet mellan pappa och mamma, för jag satt här i mitt rum – vi hade precis flyttat in i den nya villan förresten – och pappa och mamma var i hallen utanför. Jag gick ut till dem och sa att jag tyckte Sixten var snyggare än Svante, och greve skulle han bli ungefär lika mycket som jag skulle bli lindansös.

Dessutom kunde det ju bli en flicka, tillade jag.

Men det blev en pojke!

En fin dag var det. Den 18 september 1999. Det var sol som det knappast hade varit på hela sommaren, och mormor var här, för mamma hade värkar fastän det var för tidigt – Lillebror borde ha knackat på dörren ungefär den 25:e.

Dagen började lite ovanligt, för jag fick choklad och smörgåsar på sängen, eftersom vi firade att jag hade haft alla rätt på ett matteprov för första gången i mitt trettonåriga liv. Mamma sade redan då på morgonen att hon kände ganska rejäla sammandragningar, som jag lärde mig att det heter. Det kom en sådan när hon satt på min säng, och jag kände på hennes mage: det blev liksom en stenhård ås mitt på och mamma fick svettpärlor i pannan. Sedan blev hon blek och föll ihop över mig och brickan, och chokladen for ut över både sängen och golvet.

Jag blev dödsförskräckt, och pappa flög upp ur min skrivbordsstol, där han hade satt sig. Han tog den lösa luren som låg på mitt skrivbord eftersom jag hade pratat länge med min kompis Emilia kvällen innan. Pappa ringde sjukhuset. Mamma hade rest sig upp igen och såg nästan normal ut, men hon nickade när pappa viskade, medan han väntade på att komma fram till rätt sköterska:

– Vi åker genast!

Sedan kom det visst någon i andra änden för pappa svarade "en kvart, kanske tjugo minuter" och jag förstod att han menade att det var så långt mellan mammas värkar. Det var bland annat sådant jag hade pratat med Emilia om kvällen innan. Hon kallas för det mesta Emmy och är äldst av fyra syskon, så hon vet en del om förlossningar och bebisar. Hennes minste lillebror Totte var bara ett år och några månader. Men jag visste alltså inte mer än vad hon hade sagt, och det lilla glömde jag nu när det var dags.

Mamma hade inte packat sin lilla BB-väska eftersom hon trodde att Sixten skulle komma först om drygt en vecka, men det hann hon med mormors hjälp medan pappa körde fram bilen.

– Jag ringer så fort det är klart, sa pappa.

– Eller så ringer jag, sa mamma. För man mår bra med det samma, det är inte som när man ska opereras eller så. Man brukar få kaffe och macka direkt.

– Brukar, skrattade mormor. Du brukar inte precis föda barn. Men ring så fort ni kan.

Jag tyckte nog att det kändes lite otäckt, och jag ville ha någon särskild att prata med. Mormor är visst bra, men jag ville inte låtsas om för henne att jag var lite nervös, så jag tänkte att jag skulle mejla eller ringa till min bästa kompis Elin som bor i Paris.

Jag ringde Elin, för jag kände att jag ville höra hennes lugna och kloka röst. Det var hennes mamma som svarade. När hon hörde att det var jag frågade hon genast, med ett tonfall som var både oroligt och nyfiket:

– Och din mamma, då? Har babyn kommit?

– Nej, det vill säga ja eller – äsch, dom har åkt i väg och jag tyckte jag behövde prata med Elin.

– Aj, aj, Madde. Hon gav sej i väg till skolan för fem minuter sen.

– Men det är ju lördag!

– Det bryr man sej inte om på Elins skola. De är fem stycken som ska gnuggas extra inför ett prov i litteraturhistoria på måndag. Du förstår, den här skolan är inte som en svensk. Elin sliter alldeles förskräckligt, och det gör nästan alla hennes kamrater också. Och dom andra, dom som tar det lugnt, dom klarar sej inte. Men – det är väl ingenting som är på tok?

– Nädå, det tror jag väl inte. Men det kom liksom så plötsligt, svarade jag. Dom höll på och gav mej choklad på sängen för att fira att jag hade alla rätt på matten i går. Jag mejlade Elin om det. Det har aldrig hänt förr!

– Javisst, ja! avbröt Elins mamma. Det sa ju Elin innan hon gick. Men Madde, det är nog bäst vi lägger på. Din pappa ringer kanske snart och säger att du har fått en lillebror.

– Eller lillasyster, svarade jag.

– Javisst, det förstås, men en härlig present i vilket fall! sa Elins mamma.

Jag måste berätta lite om Elin, min verkliga bästis, som jag gillar ännu mer än mina kompisar sedan lågstadiet.

Vi träffas så ofta vi kan. Hon var här på sportlovsbesök när mamma ringde från Frankrike och sa det där om att hon skulle ha en baby. Sedan, i somras, var jag och hälsade på henne i Paris där de bor nu, hon och hennes familj. När vi träffades första gången – det var på semester på Gran Canaria, då bodde hon i Madrid. Hennes familj har alltid flyttat till olika länder och hon har aldrig bott i Sverige mer än på sommarloven. Men hon är i alla fall svensk.

Dagen när Lillebror föddes var det nästan ett år sedan vi, Elin och jag, blev kompisar. Jag hade inte fyllt tolv då, och hon var nästan sexton, men vi blev vänner genast ändå. Faktum är, att jag blev liksom kär i Elin. Så vacker, så klok, så snäll och schysst visste jag inte att någon kunde vara, och jag gjorde henne nästan till en sorts gudinna. Därför blev det lite av en chock när hon och min halvbror Henrik förälskade sig i varandra under det där ödesdigra förra sportlovet. Jag var svartsjuk och besviken, och på något vis blev Elin mindre gudinna och fantastisk och i stället mer vanlig. I själva verket var det väl bra. Förresten tog det slut

mellan henne och Henke redan när hon var här sedan på sommaren. Henrik är en förskräcklig tjejtusare (fast gullig och schysst) och tröstade sig rätt snabbt. Det gjorde för övrigt Elin också – jag berättar mer om det sedan.

Och jag slutade tro att jag var som Agnes i filmen Fucking Åmål: kär i en tjej som hette Elin. Och det hade jag nog kommit fram till innan Albin kom in i mitt liv.

Förr var jag kär med rätt korta mellanrum, men ganska ytligt för det mesta. Med Albin blev allt annorlunda. Man behöver inte ha mött Den Rätte när man går på högstadiet säger mamma ibland. Men det ska jag också berätta mer om – mycket mer!

Bara fem minuter efter det att jag pratat med Elins mamma ringde telefonen. Jag slängde mig över den. Det var pappa.

– Hallå, hej, är det du Madde? En pojke, stor och fin, tre och ett halvt kilo. En lillebror du!

– Och mamma?

– Hon mår prima. Dom har badat Sixten och nu har hon och jag fått kaffe precis som hon sa. Och ni får komma hit så fort ni kan, du och mormor. Ta en taxi!

– Sixten! Badat Sixten! Det låter så knäppt. Är han söt?

– Obeskrivligt. Men skynda er och kom!

2.

Det blev förstått inte av att jag läste någon e-post, för mormor som stod bredvid var eld och lågor, och jag slängde på mig kläderna utan att duscha eller borsta tänderna och inom en kvart satt vi i en taxi till Södersjukhuset.

Det var inte så lätt att hitta bland alla korridorer och hissar, det vill säga jag överlät den saken åt mormor och försökte känna efter hur alltihop kändes, egentligen. Jag ville ju ha ett syskon, men det skulle förstått ändra på allting. Jag var van vid att vara ett slags huvudperson i pappas och mammas liv.

Han *var* söt! Allra sötast var de röda rynkiga små händerna med sina naglar, tänk att man har naglar också, och att det bara kan finnas så små! Händerna hade han hårt knutna, och mamma sa att jag kunde försöka sticka in ett finger i hans hand. Det gjorde jag och han knöt genast handen igen, så hårt att jag måste utropa:

– Herregud vad han är stark!

Pappa skrattade stolt som om han menade att det var för att han själv är en sån stålman som Lillebror hade fått starka händer. Mamma log och sa att så starka är alla friska bebisar.

– Vad lite hår han har, sa jag. Och så svart!

– Det där första håret trillar av snart, sa mormor. Det är mycket möjligt att han blir blond. Han har ju blåa ögon.

Visst, det hade han, men det har visst alla nyfödda, sa mamma sedan. Och förresten knep han mest ihop ögonen till smala springor.

Jag fick lov att hålla honom en liten stund medan jag satt på sängen bredvid mamma. Det var helt fantastiskt att se hans lilla ansikte liksom uppifrån, den lilla näsan och de runda kinderna, och han luktade på ett sätt som ingenting annat jag känt, jag kan bara säga: underbart! Och det var som om en varm stråle gick från hans lilla kropp rätt in i bröstet och magen på mig och jag förstod att jag var ordentligt förälskad, fast på ett annat vis.

Ja, det var en fantastisk dag!

Det är inte klokt vad en ny världsmedborgare kan ändra på livet för omgivningen. Ungefär så sa pappa redan första dagen när mamma och Sixten hade kommit hem och han hade tagit makten över oss andra.

Där låg han och sov nästan hela dygnet och visste alltså inte själv om att han var hela tillvarons medelpunkt, att alla vi andra tre i huset hoppade till om han nös eller gnällde, och om han skrek – ja, då turades vi om att bära honom, gunga och vyssja och sjunga. Vaknade han på natten och fick mat men ändå inte ville sova, då höll han oss alla vakna, mig också fastän pappa och mamma sa åt mig att gå till sängs för skolans skull. Skolan, äsch, sa jag, men pappa tog på sig rektorsrösten och sa "Elvira" i stället för Madde, så det var bara att traska till sängs, och till slut tystnade bebisen och jag somnade, eller möjligen i omvänd ordning. Jag visste ju att nyfödda kan få magknip och att det inte var något farligt.

I plugget var jag antagligen rätt enformig att lyssna på, för jag berättade jämt om Sixten (jag var till och med intresserad av hans bajs, men det höll jag tyst om). Nathalie som bara har en bror, som dessutom bor hos deras pappa i Falun, tröttnade nästan innan jag hade öppnat munnen. Emilia var mer tålig, ibland till och med intresserad, för hon har som sagt en massa småsyskon och